

Sunnuntai 7.7.2013
Päätösseurat 14:00
Martti Viljanen

Kaikkea on! Näin mainostaa muuan kauppias kirpputoriaan. Ja totta tosiaan tuo kauppa suorastaan pursuaa ovista ja ikkunoista mitä ihmeellisimpiä tavaroita. Kaikkea on!

Uskonnollisessa mielessä tämä meidän maailmamme muistuttaa myös kirpputoria. Tarjolla on kaikenlaista. Jokaiselle jotakin! Monenkirjavan uskonnollisen – myös moni-ilmeisen kristillisen tarjonnan edessä kyselenkin, mikä uskossa on lopulta olennaista? Minkälainen usko kantaa meidät perille saakka?

Olemme täällä Haapajärvellä saaneet osallistua Herättäjäjuhille. Aivan pian palaamme arkeen. Olemme saaneet kuulla monia ajatuksia herättäviä puheita ja rohkaisevia sanoja. Olemme kohdanneet ystäviä ja yhdessä saaneet veisata Siionin virsiä. Tänä aamuna saimme myös yhdessä osallistua messuun. Paljon evästä arkeen olemme siis jo saaneet.

Haluaisin ottaa kuitenkin esiin vielä yhden näkökulman, jonka toivoisin myös kantavan arkielämän keskellä.

Meillä jokaisella on kokemusta siitä, mitä on olla ihminen. Kuoripottuarjessa jokaisella meillä on paljon hyvää. Pidämme sitä kaikkea useimmiten itsestäänselvyytenä. Arkeemme kuuluu myös paljon vaikeita asioita, raskaita taakkoja - sellaisia, joita emme koskaan olisi toivoneet itsellemme emmekä toisillemme: ristiriitoja, kipuja, kärsimystä, onnettomuuksia, sairautta, huolia, menetyksiä, epäonnistumisia, epätoivoa, syntiä ja syyllisyyttä.

Mikä lienee ollut näiden Herättäjäjuhlien järjestäjien perusteluna, kun he valitsivat juhlien teemaksi Martti Rautasen virrestä sanat: "**Sanasi annoit**". En liioin tiedä sitäkään, mitä mahtoi aikanaan Martti Rautanen ajatella tai minkälaisissa elämäolosuhteissa hän tämän virtensä runoili. Itselleni juhlien teema "**Sanasi annoit**" avaa kuitenkin näkymän syvälle uskon ytimeen. Se muistuttaa meitä uskomme perimmäisestä olemuksesta. Kristillinen usko on viime kädessä luottamista Jumalaan - se on luottamista Kristuksen armoon, luottamista Jumalan lupauksiin! Olennaista ei sittenkään ole se, mitä me ihmiset ajattelemme – eikä sekään, miltä meistä tuntuu - tai mitä olemme saaneet aikaan. Mikään muukaan meistä ihmisistä lähtöisin oleva ei ole niin kovin tärkeää. Uskon ympärille on tosin ajan myötä kertynyt monenlaisia perinteitä, tapoja ja seremonioita. Kirkossamme ja seurakunnissamme on paljon hyvää - uskoa ja elämää rakentavaa toimintaa. Niillä on oma arvonsa. Me tarvitsemme niitä, jotta voisimme vahvistua uskossamme ja jaksaisimme elää kristittyinä tämän maailman keskellä.

Sitten kun pahat päivät tulevat ja joudumme murheen laaksoon meidät riisutaan kaikesta omasta voimasta. Silloin joudumme todenteolla kyselemään, mikä uskossamme on kestävä? Mikä kantaa perille saakka?

Eikö olekin niin, että kaikessa elämässä, mutta erityisesti suurimpien murheiden, huolien ja koettelemusten keskellä vaihtoehdot ovat vähissä. Kun itsellä ei ole enää voimia oikein uskoakaan, saamme kuitenkin jättäytyä Vapahtajan käsiin. Se lienee juuri sitä ikävöimistä, josta Paavo

Ruotsalainenkin on puhunut. Kaiken epävarmuuden, pettymysten ja epätoivonkin keskellä saamme toivoa, että se, mitä Jumala on luvannut, pitää. Virressä tämä on pelkistetty sanoiksi:

***”Opeta valvomaan
ja armoon juurtumaan,
Uskomaan näkemättä
ja muuta pyytämättä
kuin olla lunastettu,
kuolemaas istutettu.”***

Näin ymmärrän uskon perusolemuksen olevan yksinkertaista luottamista - tuntui miltä tuntui. Elämän myrskyissä meidän omat viisaatkaan ajatuksemme, mielipiteemme tai vahvimmat tunteemme eivät kauas kannan. Sen sijaan Jumalan armo on läsnä myös silloin, kun emme sitä tunnista. Se on lohdullista tietää. Jumalan lupausten varaan on turvallista rakentaa koko elämä.

Minulle on jäänyt syvästi mieleen vuosikymmenten takaa eräs nivalainen ystävä, joka seurakuntamme keskustelupiirissä huokaisi syvään - ja puki oman uskonsa sisällön Siionin virren sanoin:

***Kun päivän matkan talutit,
taluta kotiin asti. SV 230:3***

***Kun päivän matkan talutit,
taluta kotiin asti.***

Eikö siinä ole oikeastaan ilmaistuna kaikki olennainen uskosta – siinä että ihan yksinkertaisesti saamme jättäytyä kaikessa Taivaallisen Isän lupausten varaan. Hän on uskollinen - Hän on siitä **Sanansa antanut** - Kristuksen ristinsoinnossa.